

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U SUPETRU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Supetru, po sutkinji toga suda Katarini Heinrich, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja: Trpimir Jurkić (OIB: 70139543026) iz Postira, Pavišića vrtli 30, po zastupan po odvjetnici Meri Prar, odvjetnici iz Splita, Gundulićeva 26, protiv tuženika: ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupana po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri, iz Zagreba, radi isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave, zaključene dana 7. srpnja 2026. godine u nazočnosti punomoćnice tužitelja, odvjetnice Meri Prar, te zamjenika punomoćnika tuženika, Viktora Štrbca, odvjetničkog vježbenika u OD Metelko i partneri, na ročištu radi objave presude, dana 30. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e :

I. Utvrđuje se da su ništetne i bez pravnog učinka nepoštene ugovorne odredbe Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj: 3210204059 od 11. srpnja 2007. godine, solemniziran po Javnom bilježniku Nevenki Kekez pod brojem OV-7134/2007 dana 11. srpnja 2007. godine, zaključenog između tužitelja i tuženika i to čl. 1. Ugovora kojim je ugovoreno da se tužitelju odobrava kredit na iznos kunske protuvrijednosti 35.037,08 CHF, po srednjem tečaju kreditora na dan isplate kredita, čl. 6. Ugovora kojim je ugovoreno kako se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 498,52 CHF po srednjem tečaju HNB za CHF važećem na dan plaćanja, čl. 18.H. Ugovora kojim je ugovorena ulazna naknada.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati iznos od 6.959,60 EUR zajedno sa zateznom kamatom u visini stope zatezne kamate koja se do 31. prosinca 2007. godine određuje po stopi određenoj sukladno čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke, koje je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana ne financijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna

poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 1. siječnja 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja kamata na iznos od:

- 1,33 EUR teče od 08.11.07. , pa do isplate,
- 1,63 EUR teče od 10.12.07. , pa do isplate,
- 5,82 EUR teče od 10.01.08. , pa do isplate,
- 4,24 EUR teče od 06.02.08. , pa do isplate,
- 15,55 EUR teče od 10.03.08. , pa do isplate,
- 11,36 EUR teče od 10.04.08. , pa do isplate,
- 5,62 EUR teče od 09.05.08. , pa do isplate,
- 6,65 EUR teče od 10.06.08. , pa do isplate,
- 4,21 EUR teče od 10.07.08. , pa do isplate,
- 1,24 EUR teče od 08.08.08. , pa do isplate,
- 3,67 EUR teče od 10.09.08. , pa do isplate,
- 13,67 EUR teče od 10.10.08. , pa do isplate,
- 24,35 EUR teče od 10.11.08. , pa do isplate,
- 14,29 EUR teče od 10.12.08. , pa do isplate,
- 31,48 EUR teče od 08.01.09. , pa do isplate,
- 36,22 EUR teče od 10.02.09. , pa do isplate,
- 45,58 EUR teče od 10.03.09. , pa do isplate,
- 31,98 EUR teče od 10.04.09. , pa do isplate,
- 32,25 EUR teče od 08.05.09. , pa do isplate,
- 29,34 EUR teče od 10.06.09. , pa do isplate,
- 30,72 EUR teče od 10.07.09. , pa do isplate,
- 27,82 EUR teče od 10.08.09. , pa do isplate,
- 30,29 EUR teče od 10.09.09. , pa do isplate,
- 27,30 EUR teče od 09.10.09. , pa do isplate,
- 28,73 EUR teče od 10.11.09. , pa do isplate,
- 29,18 EUR teče od 10.12.09. , pa do isplate,
- 36,74 EUR teče od 08.01.10. , pa do isplate,
- 41,44 EUR teče od 10.02.10. , pa do isplate,
- 39,58 EUR teče od 10.03.10. , pa do isplate,
- 47,44 EUR teče od 09.04.10. , pa do isplate,
- 50,44 EUR teče od 10.05.10. , pa do isplate,
- 61,11 EUR teče od 10.06.10. , pa do isplate,
- 68,65 EUR teče od 10.07.10. , pa do isplate,
- 58,88 EUR teče od 10.08.10. , pa do isplate,
- 87,37 EUR teče od 10.09.10. , pa do isplate,
- 74,50 EUR teče od 07.10.10. , pa do isplate,
- 77,00 EUR teče od 10.11.10. , pa do isplate,
- 88,44 EUR teče od 10.12.10. , pa do isplate,

- 106,71 EUR teče od 10.01.11. , pa do isplate,
- 86,88 EUR teče od 10.02.11. , pa do isplate,
- 92,81 EUR teče od 10.03.11. , pa do isplate,
- 85,24 EUR teče od 11.04.11. , pa do isplate,
- 101,70 EUR teče od 10.05.11. , pa do isplate,
- 117,02 EUR teče od 10.06.11. , pa do isplate,
- 121,05 EUR teče od 11.07.11. , pa do isplate,
- 187,07 EUR teče od 10.08.11. , pa do isplate,
- 125,07 EUR teče od 12.09.11. , pa do isplate,
- 117,39 EUR teče od 10.10.11. , pa do isplate,
- 117,90 EUR teče od 10.11.11. , pa do isplate,
- 117,92 EUR teče od 12.12.11. , pa do isplate,
- 126,49 EUR teče od 10.01.12. , pa do isplate,
- 131,51 EUR teče od 10.02.12. , pa do isplate,
- 132,14 EUR teče od 12.03.12. , pa do isplate,
- 128,75 EUR teče od 10.04.12. , pa do isplate,
- 130,48 EUR teče od 10.05.12. , pa do isplate,
- 134,19 EUR teče od 11.06.12. , pa do isplate,
- 129,88 EUR teče od 10.07.12. , pa do isplate,
- 130,24 EUR teče od 10.08.12. , pa do isplate,
- 122,83 EUR teče od 10.09.12. , pa do isplate,
- 125,27 EUR teče od 10.10.12. , pa do isplate,
- 130,56 EUR teče od 12.11.12. , pa do isplate,
- 128,93 EUR teče od 10.12.12. , pa do isplate,
- 131,56 EUR teče od 10.01.13. , pa do isplate,
- 124,72 EUR teče od 11.02.13. , pa do isplate,
- 122,76 EUR teče od 11.03.13. , pa do isplate,
- 129,83 EUR teče od 10.04.13. , pa do isplate,
- 124,15 EUR teče od 10.05.13. , pa do isplate,
- 121,35 EUR teče od 10.06.13. , pa do isplate,
- 114,26 EUR teče od 10.07.13. , pa do isplate,
- 119,23 EUR teče od 12.08.13. , pa do isplate,
- 122,46 EUR teče od 10.09.13. , pa do isplate,
- 126,63 EUR teče od 10.10.13. , pa do isplate,
- 127,00 EUR teče od 11.11.13. , pa do isplate,
- 129,48 EUR teče od 10.12.13. , pa do isplate,
- 124,73 EUR teče od 10.01.14. , pa do isplate,
- 130,97 EUR teče od 10.02.14. , pa do isplate,
- 132,85 EUR teče od 10.03.14. , pa do isplate,
- 131,43 EUR teče od 10.04.14. , pa do isplate,
- 128,84 EUR teče od 12.05.14. , pa do isplate,
- 128,32 EUR teče od 10.06.14. , pa do isplate,
- 130,41 EUR teče od 10.07.14. , pa do isplate,
- 134,26 EUR teče od 11.08.14. , pa do isplate,
- 135,66 EUR teče od 10.09.14. , pa do isplate,
- 134,56 EUR teče od 10.10.14. , pa do isplate,

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati iznos od 307,23 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 12. srpnja 2007, pa do isplate, u visini stope zatezne kamate koja se do 31. prosinca 2007. godine određuje po stopi određenoj sukladno čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke, koje je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana ne financijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 1. siječnja 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Trpimiru Jurkiću (OIB: 70139543026) iz Postira, Pavišića vrtli 30, naknadi parnični trošak u iznosu od 2.875,00 EUR, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi se navodi da je tužitelj sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu kojim ugovorom je istom odobren kredit za automobil u iznosu u švicarskim francima, u kunsjoj protuvrijednosti, da je tuženik u unaprijed formuliranom standardiziranom Ugovoru, o sadržaju kojeg nije bilo mogućnosti nikakvih pregovora ugovorio valutnu klauzulu u valuti švicarski franak, te da je postupajući na način da je u Ugovor ugradio nepoštenu i ništetnu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica odnosno švicarski franak, što da je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno odredbu o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, a da prije i u vrijeme zaključenja Ugovora nije s tužiteljem pojedinačno pregovarao niti utvrdio egzaktno parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na promjenu stope ugovorene kamate, da je tuženik postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZPP), Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO), načelu savjesnosti i poštenja kao temeljnom načelu obveznog prava, te protivno zakonodavstvu Europske unije ugrađenom u ZPP, te prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu tužitelja. Nadalje se ističe da su odredbe o valutnoj klauzuli u prethodno navedenom Ugovoru o kreditu ništetne su te su iznosi naplaćeni temeljem navedenih odredbi uslijed porasta vrijednosti CHF-a naplaćeni temeljem djelomično nišetnog pravnog posla. Navodi kako se temeljem odredbe čl. 502.c ZPP fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe udruga, tijela, ustanova ili drugih organizacija koje su osnovane u skladu sa zakonom,

a koje se u sklopu svoje registrirane djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, a kojom su utvrđena postupanja i propuštanja te povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi, te da će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba pozvati. Ističe da je s tim u vezi, temeljem odredbe čl. 138.a ZZP (NN broj 79/09) odluka, donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. tog Zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koje potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Nadalje, da je Trgovački sud u Zagrebu, u pravnoj stvari tužitelja POTROŠAČ – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv tuženika donio presudu pod posl. br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.g. kojom je utvrdio protupravno postupanje tuženika, a da je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudom pod poslovnim brojem PŽ-6632/2017-10 od 14.6.2018. potvrdio presudu TS u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12, kojom se utvrđuje da je tuženik u razdoblju u razdoblju od 01.11.2004.g. do 31.12.2008.g. povrijedio interese i prava potrošača korisnika kredita, a time interese i prava ovdje tužitelja, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. g. do 31. prosinca 2008. g., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj predlaže utvrditi ništetnim dijelove ugovornih odredbi kojima se glavnica kredita i otplata anuiteta veže uz valutu CHF pa od tuženika potražuje novčani iznos koji je preplatio s osnova ništetne odredbe o valuti švicarski franak, uvećan za pripadajuću zakonsku zateznu kamatu, te povrat neosnovano stečene (preplaćene) razlike između stvarno isplaćenog iznosa i iznosa kojeg je bio dužan isplatiti s obzirom na sve prethodno navedeno, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Također se ističe kako tužitelj s tuženikom nije pojedinačno pregovarao ni o odredbama koje se odnose na naplatu ulazne naknade, niti je tužitelju bilo objašnjeno koliko ona iznosi niti koje bi to radnje bile, zbog čega navedena naknada tužitelju kao potrošaču uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Tuženik da je postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP), Zakona o obveznim odnosima, načelu savjesnosti i poštenja kao temeljnom načelu obveznog prava, te protivno zakonodavstvu Europske unije ugrađenom u ZZP, te prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu tužitelja, zbog čega da su i ove odredbe ništetne. Slijedom svega navedenog predlaže se kao u izreci presude.

2. Tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu predloživši da se zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan. Prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, jer je čl. 16. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila od 11.07.2007.g., za slučaj spora ugovorena nadležnost suda prema mjestu sjedišta Banke. Nadalje, ističe

kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, da zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač.

2.2 Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZZP) u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a. Odredbom čl. 126. ZZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, da je zakonodavac tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 13.06.2023. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 13.06.2018. godine nastupila zastara. U odgovoru se nadalje navodi da je 17. rujna 2019. godine objavljena odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluke Suda EU u predmetima C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. g. i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine iz kojih proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena je od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima. Naime, u predmetu C-81/19 u glavnom postupku pred Sudom EU bilo je riječ o ugovoru o kreditu zaključenom 2008. godine između banke i potrošača kojim je refinanciran prethodno zaključen ugovor o kreditu između ugovornih stranaka. Novi ugovor o potrošačkom kreditu bio je denominiran u švicarskim francima (CHF) po tečaju na dan isplate. Opći uvjeti koji su činili sastavni dio ugovora predviđali su da povrat kredita mora biti u valuti u kojoj je kredit izražen, dakle u ovom konkretnom slučaju u valuti CHF. Ta je odredba bila u skladu s rumunjskim Općim građanskim zakonikom koji propisuje da je obveza koja proizlazi iz kredita u novcu uvijek ograničena na isti brojčani iznos naveden u ugovoru i da ako se vrijednost valute poveća ili smanji prije roka za otplatu, dužnik mora vratiti iznos koji brojčano odgovara pozajmljenom iznosu i obavezan ga je vratiti samo u valuti koja se koristila prilikom plaćanja. U predmetu C-243/20 u glavnom

postupku pred Sudom EU tužitelji su s bankom koja ima sjedište u Grčkoj sklopili ugovor o kreditu za kupnju nekretnine, a taj ugovor je bio denominiran u eurima. Stranke su zatim 2007. godine potpisale dva dodatka ugovoru o kreditu kako bi taj ugovor konvertirale u švicarske franke. Tim dodacima se određivalo da će se otplata preostalog dugovanog iznosa izvršiti u švicarskim francima odnosno da „dužnik otplaćuje kredit u istoj valuti ili u protuvrijednosti u eurima iznosa izraženog u švicarskim francima, pri čemu se ta protuvrijednost izračunava na dan plaćanja mjesečne rate na temelju tečaja dotične valute, kako proizlazi iz međubankovnog deviznog tržišta. Taj će tečaj biti viši od stvarnog tečaja po kojem Banka prodaje švicarski franak i koji se navodi u Dnevnom tečajnom biltenu Banke” kao i da će se kamate obračunavati prema fiksnoj stopi prve tri godine, a zatim prema promjenljivoj stopi na temelju stope LIBOR u švicarskim francima u 360 dana. Prema mišljenju tužitelja iz glavnog postupka, banka ih je potaknula na to da izmjene ugovor o kreditu a da ih pritom nije informirala o valutnom riziku kojem su izloženi, i to unatoč tomu što nisu raspolagali znanjima koja su potrebna za prepoznavanje to rizika. U dodatak ugovora o kreditu preuzet je sadržaj članka 291. grčkog Građanskog zakonika kojim je određeno da kad je riječ o novčanom dugu koji je denominiran u stranoj valuti i mora se platiti u Grčkoj, dužnik, osim ako nije drugačije dogovoreno, ima pravo platiti u nacionalnoj valuti po tečaju strane valute koji je na snazi u mjestu i na dan plaćanja. Odgovarajući na prethodna pitanja koja su uputili sudovi u oba predmeta, Sud EU je podsjetio da je odredbom čl. 2. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva) propisano da ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, posebno u području prijevoza, ne podliježu odredbama ove Direktive. Sud EU u svojoj odluci C-243/20 pojašnjava da izraz „obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba” s obzirom na trinaestu uvodnu izjavu Direktive, obuhvaća istodobno odredbe nacionalnog prava koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovom izboru i one koje su dispozitivne naravi, to jest one koje se primjenjuju automatski kada ne postoji drugačiji dogovor među strankama. U predmetu C-81/19 Sud EU posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi. Dakle, zaključak Suda EU je da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva. Primjenjujući taj stav Suda EU na konkretni slučaj, proizlazi da je odredba o valutnoj klauzuli iz ovo-predmetnog ugovora o kreditu, a koja odredba je odraz odredbe čl. 22. ZOO-a, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da je stoga isključena iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (*praesumptio iuris et de iure*) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. S time otpadaju kako deklaratorni tužbeni zahtjevi za

utvrđenje navodne ništetnosti valutne klauzule, tako i kondemnatorni zahtjev za isplatu s osnove navodno nepoštene i nišetne CHF valutne klauzule.

2.3. Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje kako slijedi.

2.4. Odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske od 30. lipnja 2022. godine u predmetima broj U-III-4372/2021 i U-III-5458/2021 utvrđeno je da ako se odluka o nepoštenosti (nišetnosti) odredaba potrošačkog ugovora u pojedinačnom potrošačkom sporu temelji na presumpciji da odrođenom potrošaču u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora nisu dane odgovarajuće obavijesti o odredbama tog ugovora, a ta okolnost nije bila predmetom utvrđivanja i dokazivanja u kolektivnom sportu, onda su u pojedinim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu (unatoč tome što ih nisu utvrdile konkretnim formuliranim ili standardnim ugovorom) ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takovog ugovora. (točka 22. odluka). Stoga tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina. Konkretno, iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju HNB za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama, a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelju su prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu pojašnjena prava i obveze koje iz ugovora proizlaze, a tužitelj je i potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja. Dakle, jasno je da je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak. Nadalje, svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika bio je dostavljen materijal "Izvod iz edukacijskog materijala za prodajno osoblje iz 2005.godine" u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Takve upute bile su dostavljene i zaposlenicima auto kuća kod kojih su se potpisivali Ugovori o kreditu za kupnju motornih vozila.

2.5. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana 09.11.2007. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio nišetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu

na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.6. Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva da se utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredba čl. 18. t. H, Ugovora o kreditu kojom je ugovorena ulazna naknada, nadalje s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 307,23 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 12.07.2007. godine pa do isplate. Tuženik ističe kako ne osporava visinu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu u odnosu na navodnu ništetnost odredbe o ulaznoj naknadi, međutim tuženik osporava osnovanost takva potraživanja. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga: Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ukazuje se i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud

prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirala da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u prilogu dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se

pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13.

Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "Iskoristite još povoljnije uvjete Erste kredita-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ S obzirom na sve navedeno, smatra da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje

prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Zaključuje da se slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

2.7. U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 12.07.2007. godine. Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 12.07.2007. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od 5 godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 12.07.2007. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan.

2.8. Tuženik se protivi prijedlogu za izvođenje dokaza financijskim vještačenjem iz razloga što je trenutno sporna uopće osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja, pa stoga tuženik predlaže prvenstveno provođenje personalnih dokaza.

2.9. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti.

3. U podnesku od 9. veljače 2026. godine, a nakon izrađenog financijskog nalaza i mišljenja, tužitelj je precizirao svoj tužbeni zahtjev te sada on glasi kako je navedeno izreci presude.

4. U postupku su izvedeni dokazi pregledom Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210204059, kreditna partija 7103731809 od 11. srpnja 2007. god., specifikacija uplata za razdoblje od 12.07.2007. do 01.10.2014. god., pregled promjena kamatnih stopa po kreditu br. 7103731809, nalaza i mišljenja stalnoga sudskog vještaka za financije Marijana Jovića od 8.02.2026. god., te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja Trpimira Jurkića.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Nije sporno u postupku da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, dana 11.07.2007.g. god. zaključen Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210204059, kreditna partija 7103731809, temeljem kojega je ugovora tuženik odobrio i plasirao kredit tužitelju u iznosu od 35.037,08 CHF (švicarski franak), isplaćen u kunama koji se tužitelj obvezao otplatiti u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunsjoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju kreditora za CHF, važećim na dan dospijeca, uz redovnu kamatnu stopu koja je predmetnim ugovorom određena kao promjenjiva koja je u trenutku ugovaranja iznosila 5,20 %, a utvrđuje se Odlukom kreditora. Tužitelj se iznos kredita obvezao vratiti s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen sklopljenim ugovorom.

7. Nije prijeporno, nadalje, da je tužitelj predmetni kredit u cijelosti otplatio.

8. Prijeporna je osnova i visina tužbenoga zahtjeva.

9. Tuženik je prigovorio mjesnoj nenadležnosti ovog suda. Taj prigovor nije osnovan. Člankom 16. predmetnog Ugovora stranke su ugovorile stvarnu nadležnost suda prema sjedištu tvrtke, odnosno prema sjedištu njene podružnice. Kako je predmetni Ugovor zaključen u Splitu, u podružnici tužene, te je isti solemniziran u uredu javnog bilježnika Nevenke Kekez iz Splita, ovaj prigovor tužene nije osnovan.

10. Tuženik je prigovorio zastari tužiteljeva potraživanja. Taj prigovor nije osnovan. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj je odluci posl. br. rev-2245/17-2 od 20.03.2018. god., vezano za problematiku zastare u parnicama o tzv. "švicarcima", zauzeo stav da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, dalje u tekstu: ZOO) te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe.

11. U konkretnom slučaju, u odnosu na valutnu klauzulu, presuda Trgovačkoga suda u Zagrebu posl. br. P-1402/12 od 04.07.2013. god. postala je pravomoćna 14. 06. 2018. god te je danom pravomoćnosti te presude zastrani rok od 5 godina počeo teći ispočetka i završava 14.06.2023. god. Budući da je tužitelj podnio tužbu 16.

kolovoza 2023. god. razvidno je kako zastara za povrat stečenoga bez osnove još nije nastupila.

12. Tuženik je nadalje prigovarao da prijeporne odredbe predmetnoga ugovora o kreditu nisu nepoštene, odnosno ništetne.

13. Tužitelj je u iskazu danom sudu naveo da je predmetni ugovor sklopio s tuženikom 2007. godine, s time da mu je novac bio potreban radi kupnje vozila u auto kući Gašperov gdje su mu upravo i ponudili kredit od Zagrebačke banke. Napominje kako do tada nije imao nikakve kontakte sa Zagrebačkom bankom. U auto kući su mu rekli da oni surađuju sa Zagrebačkom bankom, da ta banka nudi najpovoljnije kredite u CHF, a da je njemu bilo najvažnije da u tih sedam godina, na koje razdoblje je kredit bio zaključen, može otplaćivati rate od svoje plaće. Sa svim ispravama koje su mu dali u auto kući otišao je u banku, nije imao nikakvih posebnih zahtjeva i tako je ugovor zaključen. Upitan je li ga djelatnik banke upozorio na to da bi kredit u švicarskim francima nosio nekakav dodatni rizik, navodi da ga nitko o ničemu nije posebno obavijestio. Posebno upitan od svoje punomoćnice je li mu djelatnica banke spominjala ulaznu naknadu navodi da mi ništa posebno o tome nije navedeno. Posebno upitan od zamj. pun. tuženika je li pročitao ugovor o kreditu navodi da je ali da ga djelatnik banke nije upozorio na rizik valutne klauzule. Dodaje kako je prvih nekoliko mjeseci rata kredita bila ona predviđena ugovorom, a već nakon šest mjeseci počela je znatno rasti.

14. Prema odredbi članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje: ZZP), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok odredba st. 2. tog članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Iz citirane odredbe proizlazi da značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana mora biti na štetu potrošača.

15. Navedene odredbe ZZP-a se temelje na Direktivi Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L 95/29, dalje Direktiva 93/13). Tako se prema Direktivi 93/13 (čl. 3. st. 2.) smatra da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi individualno pregovaralo, teret dokaza je na njemu, a koje pravilo se u svjetlu ostalih odredbi i cilja Direktive 93/13 tumači restriktivno na način da se, čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga primijenio, ugovorna odredba se smatra jednostrano određena. Prema Presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. godine u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

16. Nadalje, čl. 4. ZOO-a propisano je da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje ugovorne strane, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač, s jedne strane, odnosno, uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane.

17. Prema odredbi čl. 322. st. 1. ZOO-a, Ugovor koji je suprotan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

18. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19. Prema odredbi čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ujedno i ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

20. Prema odredbi čl. 295. st. 2. ZOO-a, opći uvjeti Ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove.

21. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a, činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ga odredi, dok iz stavka 2. te odredbe proizlazi da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti predmet obveze, ugovor je ništetan.

22. Prema odredbi članka 295. ZOO opći uvjeti su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formuliranom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva; opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove i da opći uvjeti obvezuju ugovornu stranu ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora.

23. Vezano za ugovaranje valute u švicarskim francima, nije prijeporno da su stranke ugovorile valutu uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, te da je tužitelj dragovoljno pristao na ugovaranje valutne klauzule, međutim tuženik ga prije i u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, čime je postupio suprotno odredbama čl. 5. u vezi sa čl. 62. st. 1. ZZP-a.

24. O valutnoj klauzuli tužitelj, kao obični građanin ne može znati puno, u odnosu na tuženika koji je banka i gospodarstvenik-trgovac. Banke su po definiciji trgovačka društva koja se bave kreditiranjem, pa sve što se tiče valutne klauzule, tečajeva valuta, a u konkretnom slučaju kamatnih stopa banci je poznato u najvišem stupnju, pa stoga nije moguće njeno neznanje o kretanjima tečajeva i kamatnih stopa, kao što je to slučaj kod tužitelja koji je obični građanin-potrošač.

25. Dakle, tuženik je znao, odnosno mogao je predvidjeti kretanje tečaja švicarskih franaka, ali i kretanje kamatnih stopa na svjetskim tržištima za tečaj švicarskog franka, pa je za njega kretanje tečajeva valuta i referentnih kamata predvidivo, u odnosu na tužitelja koji je neuk po tom pitanju. Banka je kao profesionalac u ovom području dužna postupati uz povećanu pozornost prema pravilima struke i običajima, a što je nepošteno i u suprotnosti načelu savjesnosti i poštenja propisano je čl.4. ZOO-a.

26. Navedeno isto tako prouzrokuje i značajnu neravnotežu, odnosno neravnopravnost u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja kao potrošača, što je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima propisanom čl.3. ZOO.

27. Dakle, tužitelj prilikom zaključenja ugovora kao neuka strana nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, a što je tuženik kao bankarska organizacija svakako mogao predvidjeti, budući da je znao da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF, onako kako to čini u odnosu prema EUR, čime je rizik uzimanja kredita u CHF veći, pa je sklapanjem citiranog ugovora tužitelj doveden u izrazito nepovoljan položaj.

28. Razvidno je iz navedenoga kako je odredba o valutnoj klauzuli ništetna i primijenjena protivno članku 3. ZOO-a, načelu savjesnosti i poštenja iz čl.4. ZOO-a, suprotno načelu zabrane zlouporabe prava iz čl.6. ZOO-a i suprotno načelu jednake vrijednosti činidba iz čl.7. ZOO-a, suprotno načelu uzdržavanja od postupka kojim se može drugome prouzročiti šteta iz čl. 8. ZOO-a, suprotno načelima ponašanja pažnjom dobrog gospodarstvenika u ispunjavanju obveza i ostvarivanja prava iz čl. 10. ZOO, čl. 27. ZOO-a vezano za ništetnost odredbi ugovora kojom se predviđa da će na kamate kada dospiju za isplatu, početi teći kamate ako ne budu isplaćene.

29. Navedena pravna stajališta, potvrđena su presudom Visokog trgovačkog suda posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kojom je potvrđena presuda poslovni broj P-1401/12 od 4.7.2013. Trgovačkog suda u Zagrebu koji je utvrdio da je tuženik u razdoblju od 1.4.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih

strana, pa su time postupili suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača.

30. O ništetnosti valutne klauzule govori i odluka VSRH br. Rev-2221/2018-11 od 03.09.2019. kojom je odbijena revizija tuženika i utvrđeno je da su sve banke, uključujući i tuženika, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu na način da su koristile u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

31. Također, u istoj odluci je izneseno i stajalište kako odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača (ZZP) propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude.

32. Kako je spomenutim pravomoćnim presudama VTS-a utvrđena ništetnost ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu to je takvim postupanjem tužitelju nastala šteta u vidu umanjenja njegove imovine, stoga je tuženik sukladno odredbama čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a dužan vratiti sve što je primio bez osnove odnosno na temelju ništetnih odredbi Ugovora.

33. Na okolnost visine tužbenoga zahtjeva, sud je proveo dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije Marijanu Joviću koji je u svome nalazu i mišljenju od 08.02.2026.g. naveo da su Tužitelj (kao korisnik) i Tuženik (kao kreditor) sklopili ugovor o kreditu broj 3210204059, partija 7103731809. Za plaćanje anuiteta je korišten srednji tečaj HNB-a, važeći na dan plaćanja. Prilikom isplate kredita tužitelj je tuženiku dana 12.07.2007.g. platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2.314,79 Kn, odnosno 307,23 Eur po fiksnom tečaju konverzije. Tužitelj je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu u razdoblju cjelokupne otplate platio pojedinačne veće iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen ukupnom iznosu od 6.959,60 Eur. Navedeni iznosi su kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita.

34. Prema nalazu vještaka tužitelj je kao korisnik kredita zbog primjene valutne klauzule i mijenjanja tečaja CHF u odnosu na kunu u razdoblju cjelokupne otplate platio pojedinačne veće iznose anuiteta od anuiteta koji bi bili plaćeni da je tijekom cijelog razdoblja otplate primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu prema kojem je kredit isplaćen u ukupnom iznosu 6.959,60 EUR, primjenom fiksnog tečaja konverzije. Navedeni iznos je kumulativ mjesečnih iznosa dospjelih sukladno otplatnoj dinamici kredita. Prikaz pojedinačnih mjesečnih iznosa vještak je dao u tablicama na stranicama 3 do 5 svoga vještva.

35. Nalazu i mišljenju vještaka Marijana Jovića stranke nisu prigovarale, a sud ga je u cijelosti prihvatio kao logičan, objektivan i dan u skladu s pravilima struke i znanosti. Tužitelj je prema nalazu i mišljenju precizirao tužbeni zahtjev, potražujući ukupan iznos preplata zbog rasta anuiteta radi rasta tečaja za otplatu.

36. U odnosu na status tužitelja kao potrošača, treba navesti da je prema članku 3. stavak 1. točke 1. ZZP-a/03 potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U ovom slučaju kredit je bio namjenski, a novčana sredstva je tužitelj utrošio kao fizička osoba za osobne potrebe, dok tuženik nije za suprotni zaključak pružio nijedan dokaz, niti postoje okolnosti koje bi upućivale na zaključak da je tužitelj ugovor sklopio u svrhe koje su namijenjene njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, pa se tužitelja ima smatrati potrošačem.

37. Radi navedenoga tužbeni zahtjev je prihvaćen te je suđeno kao u izreci presude.

38. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. st.2. ZOO-a.

39. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak za sastav tužbe, pristup na ročišta 8.4.2025.g., 7.5.2026.g., 7.7.2026.g., te 30.7.2026.g., sastav podnesaka od 22.9.2023.g., 30.4.2024.g., 20.7.2024.g., 9.2.2026.g., 6.5.2026.g., sve po 100 bodova (osim pristup na ročište za objavu presude 50 bodova), ukupno 950 bodova, uz vrijednost boda 2,00 EUR, iznosi 1.900,00 EUR, plus 425,00 EUR na ime 25% PDV-a, te trošak vještačenja u iznosu od 500,00 EUR, ukupno iznosi 2.875,00 EUR, zbog čega je odlučeno kao u izreci presude pod točkom IV.

U Supetru, dana 30. srpnja 2026.

Sutkinja:

Katarina Heinrich

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dostave presude. Žalba se izjavljuje pismeno u tri primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostaviti:

1. odv. Meri Prar, Split
2. OD Metelko i partneri, d.o.o., Zagreb

Broj zapisa: **9-3088b-68775**

Kontrolni broj: **03b13-b26ba-1eecc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.